

„Ne féljetek!”

Valahányszor szentírási igeszakaszt olvasok, mindig azt próbálom kihámozni, értelmezni, hogy mit is üzen ma az Örömhír nekem.

A sokat olvasott feltámadás-történettel is így vagyok. Jézus jön, köszön, a jámbor asszonyok azonnal felismerik, leborulnak előtte és átkarolják a lábát, míg ő csak annyit mond: „*Ne féljetek!*”

Jó kérdés, hogy én felismerem-e embertársamban Jézus arcát? Vagy inkább elfordítom a fejem, ha közeledik? Akkor igazán nehéz, ha a piros lámpánál „jön és köszönöm”, vagy migránsként a pályaudvaron, vagy egy hétköznapi vita hevében a munkatársam, ismerősöm, családtagom arcában. És a „Ne féljetek”-et már meg sem hallom a hétköznapi rohanásában. Azt, hogy ne féljünk a jó hírt megvinni, normális emberként, vagy – urambocsá’ – „vallásos, keresztény, közösségi (stb.)” emberként egy jézusi reakcióban gondolkodni, cselekedni.

Ne féljünk!

Pálinkás Barnabás, Budapest